

**En
Nye Gudelig Viise,
Hvori betragtes:
Fredens lægende Olie-Blad
Lagt
Paa Krigens dybe og blodige Saar
Til
Mange Rigers og Landes ja hele Ev-
ropæ Vederqvægelse og Lyksalighed
Af
Den store Gud og Fredens Fader
Da Han forvandlede
Den i sex Aar grasserende blodige Krig
Imellem
Store og mægtige Potentater
Til
En forønsket og velsignet Fred;
Saa og
En inderlig og hiertelig Lov-
Sang til vor trofaste GUD,
Som har bevaret os fra Krig og Blods Udgydel-
se, og ladet os beholde Fred, at ingen Fiende
har kommet inden vore Landemærker.**

**Sangvis forfattet under den Melodie:
Af Himmels Kammer en Brudgom etc:**

Tronhiem, trykt Aar 1763.

1.

Hør, HErre! vor Hierter, vor Læber og Tunger,
At vi kan fortælle Din Ære og Priis!
Gid vi om Din Godhed saa værdelig siunger,
Som derpaa os gives de største Beviis!

Lad os saa betragte Dit Faderlig Hierte,
Vor Hierter antændes maa til dig i Brand:
Du viiste of Riset, men vilde ej snerte,
Du gjorde den Krig som os meentes forsvand.

2.

O himmelske Fader! Herskarenes HERre!
Sig Magter og Throner for Dig bøje ned,
Og alle tilhaabe forkynder Din Ære,
Som sendte paa Jorden en ønskelig Fred;
Himlene fortælle Din Gierninger prægtig,
Den vide Befæstning bebude Din Lov,
Vor Munde berøm(m)e din højre Haand mægtig,
Som os ikke hengav vor Fiende til Rov.

3.

Du var vores Vognborg, var for os et Giærde,
At fienderne komme ej ind i vort Land;
Vi Luen faae brænde, som mon os forfærde;
Men til Guds Taksigelse sige vi kand:
At intet os rammet af det os var meenet,
At Krigen os truet ej plaget vor Boe,
Derfor har vi alle vor' Hierter foreenet,
At takke Dig HERre! i Andagt og Troe.

4.

GUD lode os sidde i Freden saa stille,
Vi daglig erfore at Han var os god;
Vi slap at see Kugler om Ørene spille,
See Bække at flyde af Menneske-Blod.
Vi mærkte og hørte Naboe-Rigernes Klage:
Hvor ynkelig Krigen grasseret hos dem,
Hvor de var omringet af Angest og Plage,
Hvor grusom at Fiender toge der frem.

5.

Hvor Marke og Enge var Dødningers Bolig,
Hvor fasteste Stæder med Ild blev opbrendt,
Hvor Skatter og Plyndring hos dem var utrolig,
Hvor Krigens Ruine har dennem omspendt,
Hvor Morgen og Aften eens Angest de nød,
Hvor Tusinde bleve til Døden hengivet,
Hvor Tusind gang Tusind gruet for Død.

6.

Men vi boede trygge og kan nu berømme
Vor naadige Fader og trofaste GUD,
At Han med sin Almagt holdt Hrigen i Tømme,
At Han os bevaret fra Fienders Bud!
See! skulle vor' Hierter Guds Priis ej erkiende,
Vor Munde fortælle om Hans Trofasthed?
Som lod os ej føle til Krigens Elænde,
Som nu og har givet de Krigende Fred?

7.

I sex Aar var Krigen heel blodig at skue,
Dog hvert Aar den bleven er meer og meer grom,
Saa heele Evropa tilsidst var i Lue,
Og ganske nær til vore LAnde den kom,
Saa vi var befrøgtendes Feyde og Fare,
Som og før vi vidste os havde omspendt,
Om GUD ej af Naade har vildet os spare,
Sin Hielp og sin Frelse saa herlig os sendt.

8.

Thi mod os sig reyste et Uvær fra Norden,
Det var i sin Vælde heel farligt at see,
Det Rigerne truet med Undergangs Torden,

Men Krig, Nød og Angest, med Haardhed og Vee;
Men som det i Vrede saa bruesebdes taler:
At Feyde og Jammer skal følge dets Fart,
Da Himmelens Almagt det samme befaler:
At det skal nedlægge sin Force heel snart.

9.

Hvor blev vor Bekymring forandret til Glæde
Da vi dette mærkte? O naadige GUD!
Hvor bør vi ej om Din Miskundheder qvæde,
Som hjalp os saa herlig af Angesten ud!
Da et Ord Du talte for os til det Gode,
Blev alting forandret til Rigernes Gavn;
Thi Konger og Throner Dig falder til Fode,
Og alle maa frøgte, o HERre! Dit Navn.

10.

Da Uværet stilles sig alting forandre,
Den nye Keyserinde afstaar fra Hans Agt,
Hun efter den Gamles Contracter vil vandre,
Og med Østerrige bekræfter dens Pagt;
Hun sine Krigstopper laer kalde tilbage;
Begynder at gjøre Forslage til Fred:
Da Spanske og Franske vil Freden modtage,
Og Engelland findes strax dertil bered.

11.

Men Keyseren syntes: Han kan det ey gjøre;
Og Preussen er ganske uvillig dertil:
Han ikke det mindste om Freden vil høre
Før Han efter Ønske har vundet sit Spil.
Men Landene sukket: Skal Ufredens Mørke
Dog aldrig opklare og lysnes engang?
Kan Middel ej findes, der kan os bestørke,

Ak! skal vi omkomme af dødelig Trang?

12.

Ak! skal vi fortæres af Krigernes Lue?

Ak! skal vi omkomme af Fienders Vold?

Vor Huse, vor Penge, vort Gods og Formue

Er borte; Vi intet nu har i Behold?

Skal vi være satte til Maal for al Plage?

Skal for vores Jammer ej findes meer Raad?

Skal Drøvelses Nætter og Ængstelses Dage

Os immer omspende med Bitterheds Graad?

13.

Forbarmer! vi ganske i Afmagt hensmælte,

Vor Jammer er bleven usigelig stoer,

Bevæges i Naade vor Nød at afvælte!

GUD! Kongernes Hierter til Freden omsnoer!

GUD saae deres Jammer og store Elænde,

Han lod sig bevæge udaf deres Raab,

Han gjorde af Naade paa Krigen en Ende,

Da mange om Freden sig gjorde mindst Haab.

14.

O store Forbarmer! O Ævigheds fader!

Du talte i Vrede, Du tog til Dit Riis!

Din Straf var refærdig; thi Synden Du hader,

Dog straffer Du Synden paa faderlig Viis;

Thi Du læer ej ævig vedvare Din Vrede,

Du bliver dem naadig, som giøre vil Bod,

De som udaf Hiertet sin Ondskab afbede,

Kan stedse erfare Du vorder dem god.

15.

Du glæder de Lande, som før maatte græde,

Du har deres Sorrig omvendet til Fryd;
Din Fred vederqvæger de Lande og Stæder,
Som nylig forsmægtet af Trængernes Lyd,
Nu kan de tillige, som da de maatte raabe:
Os Jammer omringer, i Nøden vi boer,
Med frydefuld Hierter anstemme tilhaabe:
GUD har os nu frelset, Hans Naade er stoer!

16.

Du Englernes HERre! Du Aandernes Fader!
Du Kongernes Konge! Du eeneste GUD!
Du ævig regnerer, og aldrig aflader,
Du alting har dannet, alt lyder Dit Bud!
Du Magterne samler, Du dem og adsprede,
Du vinker ad Krigen, Du standser dens Fart,
Du skaaner af Naade, Du straffer i Vrede,
Du fører til Døden, til Livet og snart.

17.

Tak skee Dig, o Fader! som Kongernes Hierter
Har villet foreene til Eendragtighed;
Som lægede Krigens Hiert-trængende Smerter
Med en saa velsignet og lægende Fred!
Hold trofaste Fader! og Freden ved lige,
Som nu er begyndt til Rigernes Flor!
Lad Evropa hvile fra blodige Krige,
Lad Norden ej føle til Ufredens Spor.

18.

Tak for Du saa naadig en Kong os skiænket,
Vi under Hans Zepter kan leve i Fred!
Tak for Du Hans Hierte til Freden har lænket,
At den maa vedvare er Hans Øyemeed!
Glæd Du igien Kongen, som Rigerne glæde,

Velsigne Hans Dage, forlænge Hans Aar!
Lad sildig det sørgelig Budskaab fremtræde,
At Landenes Fader ifra os bortgaaer!

19.

Men tag af vor Dage og læg til Hans Alder,
GUD lad Hannem blive saa gammel, som god!
Gid alle Hans Fiender til Fode Ham falder,
Styrt dennem til Grunde, som staar Ham imod!
Befæste Hans Zepter, Hans Stoel og Hans Throne
Med Høyhed og Vælde! indtil at Han skal
Med jordisk omvexle den himmelske Krone,
Og smykkes med Ære i Himmels Sal!

20.

O GUD! lad den Kongelig Enevolds-Stamme
Til Verden gaaer under og Tid ej er meer,
Af Enevolds-Vælde og Herlighed bramme,
At Søn efter Fader paa Thronen man seer!
Giv Fred udi Kirken, i Huse og Stæder,
Med Dig, med vor Næste, i Hierte og Sind!
Gid Fredens lyksalige Frugter os glæder,
Til Himmels Herlighed hyller os ind!

21.

Du har os, O HErre! som Øiesteen sparet
I denne langvarige blodige Krig;
Du har os fra Krifens Ulykker bevaret,
Vi have befundet Din Hielpe-Haand riig;
Lad Freden fremdeles os ogsaa bepryde,
Lad os ej forskækkes af Ufredens Bud;
Lad os i Din Naade os glæde og fryde,
Forbliv vor Beskiermer, vor Hielper, vor GUD!

22.

Min Siæl! lov da HERren, Hans Godhed og Naade,
Alt hvad i mig findes Hans hellige Navn!
Min Siæl! lover HERren, som saa overmaade
Vor Lande velsigner med Fred, Fryd og Gavn
Min Siæl! takker HERren, Hans Gierninger priser
Fortæller Hans Ære, bebuder Hans Pragt;
Forglem ej det Gode Han mod os beviser,
Hans store Velgierninger, herlige Magt!

23.

Min Siæl! lover HERren, den trofaste Fader!
Alt det som har Aande opofrer Ham Bøn;
Min Siæl! lover HERren, som dig ej forlader,
Men har dig udkaaret i Christo Sin Søn,
Din Siæl han bepryder, dit Legem beklæder,
For Ulykke sparer din Haand og din Fod,
Hans Godhed dig følger, Hans Nade dig glæder
Min Siæl! takker HERren fordi Han er god!

24.

Min Siæl! lover HERren, imedens du lever
Og lad stedse være GUDS Lov i din Mund;
Min Siæl! lover HERren, i hvor du omsvever,
Og altid besinder Hans store Miskund;
Min Siæl! lover HERren, i Velstand og Lykke;
Min Siæl! lover HERren, i Veestand og Nød
Min Siæl! lover HERren, naar Døden dig trykke
Min Siæl! lover HERren, i Abrahams Skiød

25.

Men, naadigste JESu! lær Du os at bede,
At vor Bøn kan blive velyndet af GUD!
Lad Din Aand vor' Tunger og Hierter berede,

Vi maa Dig til Ære Din Priis tone ud!
Ja! lad os saa synge Dig Lovsang i Tiden,
Vi kunde begrunde Din Kiærlighed stor!
Saa kan vi forvendte med større Fynd siden
Din Lov at udsynge blandt Englernes Choor!